Р Е Ш Е Н И Е
№ 44571

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 62 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **405** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на О. А. , с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Т. Л. Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2283361/20.12.2025 г., издадена от А. И. Й. - старши полицай при 03 РУ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или тест за наркотични вещества и техни аналози и не изпълни предписание за медицинско изследва на биологични проби, за срок от 6м.“

В жалбата се твърди, че заповедта е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Жалбоподателят не оспорва, че е отказал проверка за употреба на наркотични вещества с тест, но поддържа, че е сторил това поради съмнения в надеждността на техническите средства. Излага, че е изразил желание да бъде изследван чрез вземане на кръвна проба, за което му е издаден талон за медицинско изследване. Твърди, че се е явил в посоченото лечебно заведение, но медицинското изследване не е било извършено по причини, независещи от неговата воля. Счита, че при тези обстоятелства не са били налице предпоставките за налагане на процесната мярка. Иска се отмяна на заповедта и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - А. И. Й., чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт А. А., оспорва жалбата. В представените писмени бележки излага съображения за законосъобразност на оспорения административен акт. Поддържа, че отказът на водача да бъде проверен с тест

представлява самостоятелно основание за прилагане на принудителната административна мярка, независимо от последващото му поведение във връзка с медицинското изследване. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд - София-град, III отделение, 62 състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
На 20.12.2025 г. около 20:10 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], О. Т. А. управлявал личния си лек автомобил „С. И.“, с рег. [рег.номер на МПС] . На кръстовището с [улица]бил спрян за проверка от полицейски служители.
При извършената проверка на водача било предложено да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Drug Test 5000, с фабричен № ARLN-0103, като същият отказал извършването на проверката.
За установеното е съставен АУАН серия GA № 4874861/20.12.2025 г., в който е отразен отказът на водача да бъде изпробван с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози.
На жалбоподателя е издаден талон за изследване № 301686/20.12.2025 г., с който е насочен към В. академия - С. за извършване на медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване. Т. му е връчен, като в него е отразено желанието му да бъде изследван по този ред.
Въз основа на констатациите в АУАН е издадена оспорената заповед, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Като фактически основания за прилагането ѝ са посочени отказът от проверка с тест за употреба на наркотични вещества и неизпълнението на предписанието за медицинско изследване.
В хода на съдебното производство са приети документите от административната преписка, както и представените от В. академия писмени доказателства - извлечение от регистрационната книга, лист за преглед от 20.12.2025 г., протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби и становище на д-р В. Й. К..
От медицинската документация се установява, че жалбоподателят се е явил във ВМА на 20.12.2025 г., като е регистриран в 21:25 ч. и е напуснал лечебното заведение в 21:54 ч. Биологични проби не са взети.
В протокола е попълнена частта относно отказ от изследване, но едновременно с това е отразено, че лицето не разбира в необходимата степен български език и не може да даде писмено информирано съгласие.
В писменото си становище от 26.06.2026 г. д-р К. посочва, че не си спомня конкретния случай, но отразеното в медицинската документация сочи затруднения в общуването с жалбоподателя. Поради невъзможността да бъде получено информирано съгласие му е препръчано повторно явяване с преводач. До края на смяната на лекаря такова не е последвало.
В съдебно заседание на 11.06.2026 г. жалбоподателят, чрез преводач, е заявил, че е отказал полевия тест поради недоверие към техническите средства, но е желаел да даде кръвна проба. Посочил е, че при явяването си във ВМА е срещнал затруднения при общуването с лекаря.
Разпитаният в съдебно заседание на 29.10.2026 г. свидетел Л. А. А. Х. А. сочи, че е придружил жалбоподателя до ВМА след полицейската проверка. По думите му жалбоподателят сам е взел решение да не бъде изпробван на място. Свидетелят не е присъствал на медицинския преглед, като за възникналите затруднения е узнал впоследствие.
Свидетелят посочва още, че жалбоподателят разбира български език, но изпитва затруднения при по-сложни обяснения и при писане на български.
По делото са представени и заповедите, удостоверяващи правомощията на полицейските органи да осъществяват контрол по ЗДвП и да прилагат принудителни административни мерки, както и

документи относно служебното положение на издателя на оспорения акт.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от адресата на заповедта, срещу подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146 АПК.
При проверка материалната компетентност на издателя на оспорената заповед съдът намира, че същата е издадена от компетентен орган съобразно чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи са определени структурите на МВР, осъществяващи контрол по ЗДвП, а със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР са оправомощени съответните длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на ПАМ. Представените по делото документи установяват качеството и правомощията на издателя на процесната заповед.
Процесната заповед е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа фактическите и правните основания за прилагане на мярката. Описани са мястото и времето на проверката, отказът на водача да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и приложената правна норма. Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
По материалната законосъобразност на акта:
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който откаже проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Отказът от проверка с тест и отказът от даване на биологични проби са предвидени като самостоятелни основания за прилагане на мярката.
В конкретния случай съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки за издаване на процесната ЗППАМ.
Не се спори по делото, че процесният автомобил е лична собственост на жалбоподателя.
Отказът на жалбоподателя да бъде изпробван с Drug Test 5000 е отразен в съставения АУАН, послужил като фактическо основание за издаване на заповедта. Освен основание за реализиране на административнонаказателна отговорност, АУАН представлява и доказателствено средство за констатираните в него обстоятелства. В случая отказът не се оспорва от жалбоподателя, който изрично сочи, че е предпочел кръвно изследване поради недоверие към полевите тестове. Отразените в акта факти се потвърждават и от показанията на разпитания свидетел.
При тези данни отказът от проверка с тест е доказан.
Друго не следва от представената медицинска документация. От нея се установява, че жалбоподателят се е явил във ВМА, но биологични проби не са взети. В медицинския протокол е попълнена частта за отказ от изследване, като същевременно е посочено, че лицето не разбира достатъчно български език и не може да даде писмено информирано съгласие. В становището си д-р К. свързва невземането на пробите именно с тези затруднения.
Съдът намира, че при така установените обстоятелства невземането на биологични проби не може безусловно да се приеме за отказ от медицинско изследване по волята на жалбоподателя. Това обаче не води до незаконосъобразност на заповедта, тъй като при липса на медицинско изследване, не може да се игнорира установения отказ от първоначално предложената проверка с тест.

Съгласно чл. 3а, т. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване се извършва и когато лицето откаже проверка с тест. Разпоредбата урежда реда за последващото изследване, но не заличава настъпилите правни последици от отказа при проверката на място. Последващото явяване на жалбоподателя във ВМА само по себе си не опровергава установения отказ.
Неоснователни са и доводите, свързани с езиковата бариера. От доказателствата се установява, че жалбоподателят изпитва затруднения при общуване на български език, поради което в съдебното производство е участвал преводач. Това обстоятелство обаче не доказва, че при полицейската проверка той не е разбрал предложението да бъде изпробван.
Напротив, както в жалбата, така и в обясненията си пред съда жалбоподателят посочва конкретна причина за отказа - недоверие към техническите средства и предпочитание към изследване на кръвна проба. Свидетелят също потвърждава, че решението да не бъде извършена проверка на място е взето от самия жалбоподател.
Съдът кредитира свидетелските показания относно придружаването на жалбоподателя до ВМА, тъй като кореспондират с представените писмени доказателства. Свидетелят обаче не е присъствал на медицинския преглед и няма преки възприятия за причините, поради които не са взети биологични проби. В тази част съдът съобразява преди всичко медицинската документация и писменото становище на лекаря, в които на няколко места е посочено, че поради невъзможна комуникация лицето не може да даде информирано съгласие за предоставяне на биологични проби. Следователно, неизвършването на медицинско изследване не може да се вмени във вина на друго лице, освен на жалбоподателя, поради което и не следва извод за умишлено възпрепятстване на извършване на изследването от трето лице. Жалбоподателят не може да се ползва от собствената си невъзможност да говори и пише, за да опровергае изводите на органа за допуснато нарушение на ЗДВП.
Общото недоверие към надеждността на тестовете не освобождава водача от задължението да се подложи на проверката. Не се твърди и не се установява конкретна неизправност на предложеното средство.
Съдът намира за необходимо да отбележи, че прилагането на ПАМ не представлява административно наказание. Съгласно чл. 22 ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и на вредните последици от тях. За законосъобразността на процесната мярка не е необходимо предварително да е установена административнонаказателната отговорност на водача, а наличието на предвидените в закона предпоставки.
С оглед изложеното съдът намира, че жалбоподателят е отказал проверка с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози и не е извършил медицинско изследване, с което е осъществена хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП. Административният орган правилно е приложил относимата материалноправна разпоредба.
Предвид изложеното оспорената заповед е издадена от компетентен и надлежно оправомощен орган, при спазване на изискванията за форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Жалбата следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора и предвид своевременно направеното искане на ответника, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.
Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд - София-град, III отделение, 62 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Т. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2283361/20.12.2025г., издадена от А. И. Й. - старши полицай при 03 РУ – СДВР.

ОСЪЖДА О. Т. А. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: